Tatăl care nu renunță

Când un om aduce pe lume un copil, nu o face cu gândul că acesta va trăi câțiva ani și apoi va fi abandonat. O asemenea atitudine ar fi socotită nu doar lipsită de iubire, ci de-a dreptul condamnabilă. Dorința firească a oricărui părinte este ca fiul sau fiica lui să crească, să ajungă la maturitate și să trăiască măcar cât a trăit el. Vrea ca el să se bucure de lucrurile frumoase de care s-a bucurat și el.

Pentru cei mai mulți oameni, copilul este cea mai mare investiție a vieții. Un om poate pierde o casă, economiile sau locul de muncă. Sunt pierderi dureroase, dar se pot depăși. Pierderea unui copil este însă trăită ca una dintre cele mai mari tragedii, pentru că nimic nu e mai prețios pentru un părinte decât cel care provine din el și poartă ceva din propria lui ființă.

Dacă noi iubim așa

Dacă omul, limitat în iubire, în înțelepciune și în putere, este în stare de o asemenea dragoste, cât de mare trebuie să fie iubirea lui Dumnezeu față de ființele create după chipul Său? Și dacă părinții pământești își doresc să-și vadă copiii mari și împliniți, este greu de crezut că Dumnezeu l-ar fi creat pe om doar pentru o existență scurtă, urmată de dispariție.

Principiul se vede în tot ce face omul. Nimeni nu începe să construiască o casă cu gândul să nu o termine. Nimeni nu plantează un pom așteptând ca fructele lui să se oprească din creștere cât sunt încă verzi. Un fruct oprit la jumătatea drumului ar fi o lucrare neterminată. Tot așa, omul a fost creat ca să crească, să se maturizeze și să ajungă la scopul pentru care a fost adus la viață.

Lângă patul copilului

Există în noi un instinct pe care îl recunoaște orice părinte. Dacă un copil are un accident grav și ajunge în comă, sau chiar în stare de moarte clinică, niciun părinte iubitor nu spune: „S-a terminat, nu mai are rost.” Dimpotrivă, face tot ce îi stă în putere. Cheamă cei mai buni medici, stă zi și noapte lângă patul copilului, cheltuiește tot ce are și nu-și pierde nădejdea că îl va vedea din nou deschizând ochii. Iubirea părintească nu se poate împăca cu pierderea copilului.

Această iubire nu a apărut întâmplător în conștiința noastră. Ea a fost pusă în noi de Cel după chipul căruia am fost creați. Iar dacă noi, oameni limitați, nu ne putem resemna cu pierderea unui copil, cu atât mai puțin S-ar putea resemna Dumnezeu cu pierderea omului.

Așa privește Dumnezeu omenirea. Despărțirea ei de El nu a fost un simplu accident, ci urmarea unei alegeri făcute sub înșelarea lui Satan. Efectul este totuși asemănător: omul a rămas despărțit de sursa vieții, asemenea unui copil căzut în comă. Dar Tatăl nu a renunțat la el. Prin profetul Ezechiel, El spune: „Pe viața Mea, zice Domnul Dumnezeu, că nu doresc moartea păcătosului, ci să se întoarcă de la calea lui și să trăiască” (Ezechiel 33:11).

Planul lui Dumnezeu pentru om nu a fost abandonat. Ce fusese întrerupt trebuia refăcut. Iar scopul nu este doar iertarea trecutului, ci reluarea drumului de creștere care se oprise. Dumnezeu nu vrea să schimbe doar comportamentul de la suprafață, ci și felul de a gândi, motivațiile și valorile omului.

Cât de departe a mers

Mulți părinți sunt gata să moară pentru copiii lor. Dumnezeu a făcut ceva și mai măreț: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică" (Ioan 3:16). Fiul a venit ca om, l-a înfruntat pe același vrăjmaș, Satan, care îl învinsese pe primul om și a rămas credincios până la capăt, chiar până la moartea pe cruce.

Privită așa, viața nu este o succesiune de întâmplări fără sens. Este lucrarea unui Tată care face tot ce este posibil ca să-Și readucă copilul la viață. Planul Lui pentru om nu este moartea, ci viața veșnică în familia Sa.

Din broșura gratuită „Rostul Vieții", capitolele 9, 13 și 14. Broșura întreagă se găsește la Resurse.

Sursa: *Tatăl care nu renunță* — Scopul Vieții
scopulvietii.ro/articole/tatal-care-nu-renunta